

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy w dniu 15 października 2020 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji uniewinniający Iwonę B. B. od zarzutów niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień jako Prezes Regionalnej Izby Obrachunkowej w Olsztynie.

Prokuratura Okręgowa we Włocławku w dniu 7 lutego 2019 r. przesłała do Sądu Rejonowego w Olsztynie akt oskarżenia przeciwko Iwone B. B. oskarżonej o popełnienie czterech przestępstw w okresie od 7 lutego 2013 roku do 17 listopada 2016 roku.

Pierwszy zarzut dotyczył niedopełnienia obowiązków przez Iwonę B. B. jako Prezes Regionalnej Izby Obrachunkowej w Olsztynie (tj. czynu z art. 231 §2 kk w zw. z art. 12 kk) w związku z prowadzeniem szkoleń i wykładów na rzecz takich podmiotów, jak Okręgowa Izba Radców Prawnych w Warszawie, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, Warmińsko-Mazurski Urząd Wojewódzki w Olsztynie, Szkoła Główna Służby Pożarniczej w Warszawie, Warmińsko-Mazurskie Centrum Edukacji Samorządowej, Stowarzyszenie Organizatorów i Menedżerów Pomocy Społecznej i Ochrony Zdrowia Region Warmińsko-Mazurski oraz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Olsztynie. Według ustaleń prokuratora Iwona B. B. miała prowadzić „prywatne” szkolenia na rzecz wyżej wymienionych podmiotów w godzinach urzędowania RIO, a więc w czasie świadczenia przez nią pracy na rzecz RIO. W związku z tym w zarzutach aktu oskarżenia wykazano kwoty od kilkuset złotych do ponad 3 tys. zł, które miały stanowić uzyskaną nienależnie korzyść w postaci części wynagrodzenia za pracę w konkretnych dniach.

W jednym przypadku prokurator uznał, że Iwona B. B nie tylko nie dopełniła swoich obowiązków świadczenia pracy, ale także przekroczyła swoje uprawnienia. Mianowicie, miała przeprowadzić szkolenie dla Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Olsztynie, tj. dla jednostki samorządu terytorialnego, czego zabrania ustawa o regionalnych izbach obrachunkowych (tj. czyn z art. 231 §2 kk w zw. z art. 12 kk).

W trzecim zarzucie Iwona B. B. została oskarżona o przywłaszczenie kwoty ponad 13 tys. zł wynikającej z odpłatności za szkolenia przeprowadzone w 2013 roku dla dwóch podmiotów, w tym Najwyższej Izby Kontroli (tj. czyn z art. 284 §1 kk w zw. z art. 12 kk). W tych dwóch przypadkach oskarżona miała być delegowana do wykonywania obowiązków służbowych, a więc dochody z działalności szkoleniowej miały być dochodami budżetu państwa.

Ostatni, czwarty zarzut dotyczył wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w postaci polecenia wyjazdu służbowego (tj. czyn z art. 272 kk).

Proces w tej sprawie rozpoczął się w dniu 15 stycznia 2020 r. przed Sądem Rejonowym w Olsztynie pod nieobecność oskarżonej. Sąd odczytał wówczas wyjaśnienia złożone przez Iwonę B. B. w trakcie postępowania przygotowawczego, w których nie przyznała się do popełnienia żadnego z zarzucanych jej czynów.

Wyrok w tej sprawie zapadł w dniu 10 lipca 2020 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie uniewinnił Iwonę B.B. od popełnienia wszystkich zarzucanych jej czynów.

Sąd Rejonowy uznał, że nie ma dowodów na to, aby oskarżona w związku z przeprowadzonymi szkoleniami nie przepracowała w RIO pełnego wymiaru czasu pracy. Tym samym nie było podstaw do uznania pobranego wynagrodzenia za nienależne. Sąd podkreślił, że oskarżona jako kierownik jednostki miała nienormowany, zadaniowy czas pracy. Do pracy przychodziła w godzinach urzędowania RIO, jak również w godzinach popołudniowych. Ponadto, czas pracy oskarżonej jako osoby ze stwierdzoną niepełnosprawnością, był skrócony o 1 godzinę dziennie.

Sąd stwierdził, że z uwagi na treść zapisów ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych Iwona B.B. nie powinna była zawierać umów z MOPS w Olsztynie i wykonywać pracę szkoleniową na rzecz takiej jednostki. Jednak w ocenie Sądu, społeczna szkodliwość tego czynu jest znikoma. Były to bowiem dwukrotne szkolenia, w odstępach blisko roku, a działanie oskarżonej polegało na szkoleniu urzędników w celu podwyższenia ich kompetencji i pomocy w rozwiązywaniu bieżących problemów związanych z ich zadaniami.

W odniesieniu do trzeciego zarzutu, zdaniem Sądu, nie sposób było przyjąć, że oskarżona dopuściła się przywłaszczenia cudzych środków. Otrzymane wynagrodzenie wynikało z treści zawartych umów zlecenia z podmiotami będącymi beneficjentami tych szkoleń i stanowiło wykonanie prawnie wiążącej umowy.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył także podstaw do przyjęcia, że oskarżona wyłudziła poświadczenie nieprawdy co do wyjazdu służbowego w dniu

24 lutego 2014 r. oraz, że wyjazd ten miał charakter prywatny. Sąd ustalił, że oskarżona w tym dniu faktycznie była w delegacji i był to wyjazd służbowy, a nie prywatny.

Prokurator wniósł apelację od powyższego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w dniu 15 października 2020 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok sądu I instancji.

Sąd odwoławczy w ustnych motywach wyroku wskazał, że sąd pierwszej instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i w konsekwencji prawidłowo też ocenił zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy, co doprowadziło do wydania wyroku uniewinniającego oskarżoną od wszystkich zarzucanych jej czynów.

Wyrok w tej sprawie jest już prawomocny.

Sędzia Sądu Okręgowego w Olsztynie
Olgiert Dąbrowski-Żegalski
Rzecznik Prasowy Sądu Okręgowego w Olsztynie
Olsztyn, dnia 15 października 2020 r.